

Bibliaóra – 2025. február 04.

Előfohász: „Nem olyan-e az én igém, mint a tűz – így szól az Úr –, vagy mint a sziklazúzó pöröly (Jer 23,29)?” Ámen.

Kezdő ének: 68. zsoltár: „Hogyha felindul az Isten...”

Előíma: Úr Jézus Krisztus, Aki magad vagy az út, az igazság és az élet, bocsásd meg nekünk, hogy állandóan úton vagyunk, mindig hajtunk, folyamatosan ügyködünk, pedig olyan jó lenne lábaidhoz telepedni, Téged hallgatni, Veled járni és Melletted meggyökerezni. Bocsásd meg nekünk, hogy „a törvényben írt átok” (RÉ 212. dicséret 3. verse), amiről ma olvasunk, jobban meghatároz bennünket, mint az evangéliumban olvasott áldás. „Az irgalom Nálad éri az eget” (RÉ 212. dicséret 4. verse), de igazságod ma is közénk jön Lelked által és keresi a mi megsebzett szívünket, dicsőséges Istenünk. Jöjj, és légy erős bennünk. Jöjj, és tégy békeköveiddé, hogy hű és engedelmes néped legyünk. Áldj meg az elkészített igemagvak által, kérünk, megszentelő Úr, fésüld át bensőnket, hogy készek vagyunk-e meghallani elménkkel, elfogadni szívünkkel, betáplálni a saját memóriánkba azt a csodát, amit egyedül Te kínálsz nekünk. Szentlélek Isten, jöjj szívünkbe, igen óhajtunk, hogy békéltető irgalmad Fiad által megtalálja közösségünket, Aki nem azért jött közénk mennyei Édesatyánk akaratából, hogy elítéljen, hanem megváltson. Az Ő nevéért és az Ő nevében fogadj el bennünket, amint vagyunk. Ámen.

Textus: Mózes V. könyve 28. része 15-48. versei: *„De ha nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, ha nem tartod meg, és nem teljesíted minden parancsolatát és rendelkezését, amelyet ma megparancsolok neked, akkor rád szállnak mindezek az átkok, és kísérni fognak téged: Átkozott leszel a városban, és átkozott leszel a mezőn. Átkozott lesz kosarad és sütőteknőd. Átkozott lesz méhed gyümölcse és földed termése, teheneid ellése és nyájaid szaporulata. Átkozott leszel jártadban-keltesben. Átkot, zűrzavart és fenyegető veszélyt bocsát rád az Úr minden vállalkozásodban, amelybe belefogsz, úgyhogy hamarosan elpusztulsz, és elveszel gonosz tetteid miatt, mert elhagytál engem. Dögvészt ragaszt rád az Úr, míg ki nem pusztít arról a földről, ahova bemégy, hogy birtokba vedd azt. Megver az Úr sorvadással, lázzal és gyulladással, forrósággal és szárazsággal, aszályal és gabonarozsdával. Üldözni fognak, míg csak el nem pusztulsz. Fejed fölött az ég olyan lesz, mint az érc, alattad a föld pedig olyan, mint a vas. Eső helyett homokot és port ad földedre az Úr: az égből száll majd rád, míg csak el nem pusztulsz. Vereséggel sújt téged az Úr ellenségeiddel szemben. Egy úton vonulsz föl ellenük, de hét úton menekülsz előlük. Elrettentő példa leszel a föld minden országának. Holttested az ég összes*

madarának és a föld állatainak lesz az eledele, és nem lesz majd, aki elriassza őket. Megver az Úr egyiptomi fekéllyel, keléssel, viszketegséggel és rühességgel, amelyekből nem tudsz kigyógyulni. Megver az Úr tébollyal, vaksággal és elmezavarral. Déli napfényben is tapogatózni fogsz, ahogyan a vak tapogatózik a homályban. Utaidon nem jársz szerencsével, sőt elnyomott és kifosztott leszel majd mindenkor, és nem segít rajtad senki. Eljegyzel magadnak egy asszonyt, de más férfi közösül vele. Házat építesz, de nem te költözöl bele, szőlőt telepítesz, de nem te veszed hasznát. Marhádát szemed láttára vágják le, de te nem eszel belőle, szamaradat elrabolják, és nem kerül vissza hozzád, juhaidat ellenségeidnek adják, és nem segít rajtad senki. Fiaid és leányaid más nép hatalmába kerülnek, te meg csak nézed, és epekedsz utánuk mindennap, de nem tehetsz semmit. Földed termését és mindazt, amiért fáradoztál, olyan nemzet eszi meg, amelyet nem ismersz, és mindig csak elnyomott és eltiport leszel. Megtébolyodsz attól, amit szemeddel látnod kell. Megver az Úr tetőtől talpig rosszindulatú fekélyekkel, a térdeden, a combodon, amelyekből nem tudsz kigyógyulni. Elhurcoltat az Úr királyoddal együtt, akit magad fölé állítasz, egy olyan néphez, amelyet nem ismertél sem te, sem atyáid, és más, kőből és fából készült isteneket kell ott majd szolgálnod. Elborzadva, példálózva, maró gúnnyal fognak emlegetni azok a nemzetek, amelyekhez elhajt majd téged az Úr. Sok magot viszel ki a mezőre, de keveset takarítasz be, mert felfalja a sáska. Szőlőskerteket ültetsz és művelsz, de bort nem iszol, szőlőt sem szedsz, mert megeszi a féreg. Határaidon belül olajfáid lesznek mindenütt, de nem kened magad olajjal, mert lehullanak a bogyók. Születnek fiaid és leányaid, de nem lesznek a tieid, mert fogságba kell menniük. Minden fát és termőfölded gyümölcsét megeszi a féreg. A köztetek élő jövevény mindinkább föled kerül, te pedig egyre alább hanyatlasz. Ő fog neked kölcsönadni, nem te kölcsönzöl neki, ő lesz az úr, te pedig a szolga. Rád szállnak mindezek az átkok, üldöznek és kísérni fognak téged, míg el nem pusztulsz, mert nem hallgattál Istenednek, az Úrnak a szavára, nem tartottad meg parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket megparancsolt neked. Intő jel és csoda gyanánt lesznek azok rajtad és utódaidon mindenkor. Nem szolgáltál Istenednek, az Úrnak örömmel és jó szívvel, amikor bőven volt mindened; éhezve és szomjazva, meztelenül és mindenben szűkölködve szolgálod majd ezért ellenségeidet, akiket rád bocsát az Úr. Vasigát tesz a nyakadra, míg el nem pusztít téged.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Érdemes megfigyelni, hogy az átokformulák sokkal nagyobb terjedelmet foglalnak el a Szentírás lapjain, mint az áldások. A tegnapi olvasott igeszakunk 14 versből állt, a mai pedig szinte az egész fejezetet betölti. Miért van ez így? Miért

kell többet foglalkoznia a szentírónak az átokkal, mint az áldással? Azért, mert az áldások sorozata sok esetben csak a mesékben teljesül. Mi, emberek legtöbb esetben a hitetlenség és az engedetlenség eszközei vagyunk ebben a világban. A hűtlen nép többször találkozik a hűségese Istennel, de az Úr kevés alkalommal tapasztalja a nép hűségét. Az átkozott kifejezés pedig szinte már napjainkban nem is szitokszó, hanem szinte büszkeségre ad okot, pedig ugyanúgy hat az életünkben, mint az áldás. Az átok a bűnnel van ok-okozati kapcsolatban és az Istentől való teljes elszakadást vonja maga után. A bűn szüli az átkot és az átok szüli a bűnt. Sok esetben szinte belülről feltörő akaratosság eredménye, hiszen az Istentől való elfordulás következménye. Nem hallgatsz Rá, Aki folyamatosan meghallgat. Nem élsz Mellette, Aki csak érted él. Nem engedelmeskedsz Neki, Aki miattad volt engedelmes egészen a keresztfának haláláig. Az átok a lélek alapjait szinte szétmarja, mert Akinek egykor hálánkat fejeztük ki és tisztességet adtunk, az most teljesen kiveszett az életünkből. Így hathat az egyik ember a másokra is, mert valaki áldás és valaki átok az életünkben. Olyan, mint a mérge, amelyik minden oldalra hat, a földet teljesen károsítja, ezáltal termőképességét elveszíti, az élő világ elhal, egyes fajok kihalnak. a környék lankad és élettelené válik, a városok romhalmazzá lesznek, a föld színéről kivész az ember. Az átok minden szövetséget bomlaszt, Isten-ember, ember-ember közti kapcsolatokat felszámolja. Az átkozott ember átokká válik a másik ember életében. Rossz gondolatok, rossz szavak és rossz tettek szülő atyja. Az átkozott emberrel való közösség szétforgácsolja az addig ép és szilárd kapcsolatokat.

Az első négy átokmondás követi az áldások sorozatának a sémáját: Város, mező, kosár, sütőteknő, gyümölcsök, állatok ellése, ki és bemenetel. Tehát a munka és az élet teljes sikertelenségét eredményezi. Az áldás ellenkezője: áldatlan állapot. Az átok nem valami elvont dolog, hanem a mindennapok velejárója annak az életében aki, teljesen szakított az Élettel, az Igazsággal és az Úttal. Isten védelméből való teljes kiesést eredményezi. Jönnek a különböző betegségek, amelyek Isten legkülönfélébb büntetésének az előjelei: *„A Sátán eltávozott az Úr színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig (Jób 2,7).”* A betegségek mellett a természeti jelenségek is megszorodnak, a szárazság és a vetemények betegségei. Isten ítéletének és haragjának az eszköze minden, ami a teremtett világot alkotja. Minden teremtmény és minden teremtett valóság az Úr ítéletére utal, lásd a tíz egyiptomi csapást. A vashiány az ég teljes bezárását eredményezi, de még egy esőcsepp is az Úr akarata nélkül meg nem látogatja a kitikkadt lelkeket és a földet. Kemény föld jellemző az átkozottakra, mint a szíve állapota olyan a környezete is. Megműveletlen. Képtelen a megújulásra, a változásra és az újjáépítésre. A forró szél is csak a homokot és a port szedi fel, amivel minden zöldet megfolyt. Isten ítéletének a jele az idegen ártó lelkek, és az elme teljes elhagyása. A szégyenteljes gúnyolódás, sáskák a mezőn, pondrók a

szőlőskertben, gyermekrablás, valamint az idegen királyi tisztségre való emelése mind annak a jele, hogy az Úr elhagyta népét.

Az átkok átka pedig az ellenség érkezése. Akitől a legjobban fél a lélek, az telepszik rá az ember életére, sőt uralkodik rajta. Olyan dolgok ezek, amelyek embertől emberig hatnak. Ember embernek farkasa. A szétszórattatás állapota, az ellenséges területre való elhurcoltatás, elhalálozás esetén az emberi test teljes kiszolgáltatottsága a vadállatoknak és a végtisztesség megtagadása, de ide tartozik a rabszolgasors is.

A legyőzött és megalázott ember elveszíti feleségét, házát, szőlőjét, állatait, gyermekeit, eszét és teljes emberi méltóságát. Az ítélet tehát mindent magába foglal. Átöleli az élet minden szegmensét. Isten ítélete mindenkire érvényes és az ítélet átfogó. Éhség annak ellenére, hogy Isten bőséget kínál. (ld. Jn 10,10) Zűrzavar annak ellenére, hogy Isten rendjébe hívja és várja az embert. De az ítélet elkerülhető. Hiszen minden verse az olvasott Igének refrénszerű, ezek indokolják, hogy miért fog megtörténni. Amit elhanyagoltak, az okozza majd a vesztüket. Nem hallgatott Isten Igéjére, nem becsülte az Úr irgalmát, nem tisztelte Isten nevét, tehát engedetlen, hálátlan és tiszteletlen volt. Jézus Krisztus ugyanerről az állapotról beszél, amikor a farizeusok és az írástudók ellen lép fel. Okítja őket. A Krisztus nélkül élő embereknek nincs szükségük orvosra. Az igaz embernek nem kell az igazságtalanságot elszenvedő Krisztus. A vakok nem látják a világ világosságát, a bűn pusztításának szomorú áldozatainak nincs szükségük bűneik elengedésre és csak azt kérdezik: „*Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja (Lk 7,49)?*”, a magányos raboknak nem kell a szabadulás, a menekülteknek nem kell az igazi menedék. Isten Fia magára vette természetünket. Átokká lett és Általa áldást öröklünk. Ítéletté vált, hogy nekünk az üdv legyen a részünk. A sötétségig ment el ezen a földön, hogy mi a világosság fiai legyünk. Kárhozatra méltó életünket megjobbította, mert az Ő irgalma által még a legrosszabb dolgok is megjavulhatnak. Jézus által áldást öröklünk. Nélküle átok mindenünk. Általa megbékéltettünk az Atyával.

Közének: 230. dicséret 4-5. verse: „Áldássá lesz ott az átok, ...”

Textus: Lukács evangéliuma 9. része 28-36. verse: *E beszédek után mintegy nyolc nappal Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost meg Jakabot, és felment a hegyre imádkozni. Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája fehéren tündöklött. És íme, két férfi beszélt vele: Mózes és Illés, akik dicsőségben megjelenve, élete végéről beszéltek, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie. Pétert és társait pedig elnyomta az álom. Amikor azonban felébredtek, látták az ő dicsőségét és azt a két férfit, akik ott álltak vele. És amikor azok távozni akartak tőle, azt mondta Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lenniük, készítsünk három sátrat:*

neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. Mert nem tudta, mit beszél. Alighogy ezt kimondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket. Nagyon megrémültek, amikor a felhőbe kerültek. És hang hallatszott a felhőből: Ez az én Fiam, akit kiválasztottam, reá hallgassatok! Amikor a hang hallatszott, Jézust egyedül találták. Ők pedig hallgattak, és azokban a napokban senkinek nem mondtak el semmit abból, amit láttak.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus miután megjövendöli szenvedését (ld. Lk 9,22) és követésére hív (Lk 9,23-27), elhagyja a mindennapok embereit, akik csak gyógyulást és gyógyítást várnak Tőle, mint Jairus (ld. Lk 8,41-42) és három tanítvány kíséretében: Péter, János és Jakab, az Atya közelségét keresi. Lukács evangélista számára a hegy Jézus tekintetében az imádkozás helye. Most is ezzel a céllal érkezik a hegyre. Felmenni az Atyához. Bemenni az Atya örömébe. Imádkozni közösen a tanítványokkal. Kiveszett családjaink és népünk életéből a „hegyre-menetelés.” Túrázni szeretünk, hegyet mászni szeretünk, de csendért, békés együttlétért menni a hegyre már kevésbé. Félnünk a csendtől. Rettegünk attól a közösségtől, amelyben lelkünk őszintén megszólal az Úr előtt. Nem szépen, hanem őszintén kell imádkozni. Énünk és valónk legjavából. Jézus imádkozik. Ebben is előttünk jár. Ebben is hatalmas példa. Este, éjszaka, kora reggel mindig a hegyen van, és a hegyre kívánczik. De mi van velünk? Hová vágyik a mi lelkünk?

A imádság helye azonban egy még fontosabb helyszínné alakul. Jézus imádkozik és egyszerre csak arca és ruhája más alakot ölt. Jézus dicsősége meglátszik. Ő nem változik, Ő ugyanaz marad, csak láthatóvá válik teljes alakjában, hogy kicsoda Ő VALÓJÁBAN. Jézus Úr voltát látja a három tanítvány. Íme, Mózes és Illés is ott vannak mellette. Mózes és a próféták közül egy. Mózes és Illés. Mind a két elhívott szolgál különös tiszteletnek örvendő Izraelben. Ők már mint mennyei lények vannak jelen, Jézus pedig a hegyen van, közelebb az Úrhoz, és az Ő halála, feltámadása, mennybemenetele jele mindannak a dicsőségnek, aminek részese. Dicsőség az Úr Jézus Krisztusnak. Hálaadás annak az Úrnak, Akiben az Atya kijelentette akaratát. Tisztesség annak a Jézusnak, Aki alázatos, kész imádságos lelkülettel az üdvösség útjára lépni népéért. Áldás annak a Megváltó Istennek, Aki engedelmes.

De a tanítványok olyanok, mint Ádám Éva teremtésekor. A tanítványok alszanak. A három tanítvány a legnagyobb pillanatban elszenderedik. A három beszélgető társ tudományát nem tudják a magukévá tenni. Látják őket, de nem hallják. A tanítványok értetlensége éppen ezért kézzelfogható. A hegyen lévő tanítvány nem figyel. A Jézussal együtt menő tanítvány alszik és bizony, amikor kell, akkor nem fogja fel és nem érti meg az Úr üdvtervét. A kulcsfontosságú pillanatokban a tanítványok alszanak. Mi is így vagyunk ezzel. Értetlenek vagyunk. Álomosság nyom el bennünket akkor, amikor bizonyosságot kellene tenni. Majd holnap. Majd

máskor. Lesz még rá alkalom. A legnagyobb fényesség idején éjszaka van. A dicsőség hegyén, a tanítványok lelkére a sötétség telepedett. Amikor pedig minden múlni kezd már, Péter akkor szólal meg. Nem figyel, de amikor látja, hogy elmúlik, akkor akar hajlékot építeni Mózesnek, Illésnek és Jézusnak. Sátort akar emelni annak a Krisztusnak, Aki közénk jött, itt lakozott. Nem veszi észre a fától az erdőt. Péter jelenléte így válik igazán felfoghatóvá. Péter nem fogta fel, hogy mi történik, csak a pillanatot akarja végérvényesen emberi erővel kifejezni. Ő majd épít, Ő majd cselekszik, Ő majd három sátrat állít, közben Jézus a testében építi fel azoknak a lelkeknek a templomát, aki meglátják dicsőségét és leborulnak Előtte. Péter értetlen és terve ott bukik meg, amikor a felhőből Isten jelenléte biztosítja az övéit, hogy Én vagyok az Úr, és nem te, kedves Péter. A tanítványok nem az építkezésbe fognak, hanem félelem fogja el őket. Félelem. Szent félelem ez, amely látni nem látja, de hallani hallja, hogy mi az ő igazi küldetése. Itt már nincs mit tenni, csak Jézust valóban követni, meghallgatni és megcselekedni, amit Ő általa az Atya nekünk mondani akar. Az Atya hangja nem délibáb, hanem a legteljesebb üzenet. Jézus kiválasztott, az Atya küldöttje, az Ő Fia. Hallgatni Jézusra. Ma sincs más kötelessége és joga a tanítványnak. Hallgass Jézusra, Isten Fiára. Az Atya nagyobb kijelentése, mint a Mózes által adott törvény, vagy az Illés által meghirdetett ítélet. Őbenne nem törvény, nem ítélet, hanem kegyelem jelenik meg. Az Irgalom Atyja jön közénk Krisztusban. A nagy ószövetségi alakok tűnőben vannak, letűnt korszak emberei, de Jézus az Újszövetség adója, az irgalom elhozója, az Atya gyereke. Egyértelmű, hogy az Atya Jézusról beszél, nem Mózesről és nem Illésről. Hallgass Jézusra, drága testvérem, csak Őrá hallgass, és akkor élsz, életben maradsz. Nem kell neked a világ szirén hangjaival hasonulnod a világhoz, egy hang hallatszik az égből, az Igazság Atyja, az Irgalom Atyja elmondja a tanítványoknak a lényegét, hallgass Jézusra és kövesd a Jézust, kövesd még ma, hogy valóban életed legyen és bőségben élj már itt a földön s egykor az Ő jobbán, a mennyek országában. Jézus, Isten Fia, a Megváltó. Rajta kívül nincs más és soha nem is lesz, légy hát neki szófogadó minden tisztességet adó hűséges és engedelmes tanítványa. Szeretetben és szenvedésben, örömben és fájdalomban se feledkezzünk meg Jézusról, a mi Urunkról, hogy ne csak hallgatói, hanem megtartói legyünk Igéjének, amely az Ő szájából származik. Ez az Ige kétélű kard. Ez az Ige eljut oda, ahová más emberi beszéd soha. Jézus beszéde élet és Lélek, mindenkinek, Aki Őt hallgatja. Hallgass Jézusra! Hallgasd Őt!

Útóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait (Zsid 4,12).” Ámen.

Ének: 451. dicséret: „Száma nincsen, Uram, jótéteményidnek...”